നവനീതം

മീനം 1183 / MARCH 2008

NAVANEETHAM

MONTHLY NEWSLETTER OF GURUVAYOOR DEVOTEES FORUM

Navaneetham (freshly churned butter) is a humble attempt by Guruvayur Devotees Forum to create a monthly news letter for our group. Please send your comments, suggestions and any materials that you wish to publish to editor@guruvayoor.com

Om Namo Narayanaya:

"പലതും പറഞ്ഞു പകൽ കളയുന്ന നാവു തവ
തിരുനാമകീർത്തനമിതിനായ് വരേണമിഹ
കലിയായകാലമിതിലതുകൊണ്ടു മോക്ഷഗതി
എളുതെന്നുകേൾപ്പു ഹരി നാരായണായ നമഃ"

"Spend our time in contemplation of the Lord by reciting Narayanaya, rather than wasting life in futile pursuits of mundane pleasures and forgetting the purpose of Manava Janma. Om Namo Narayanaya:"

വിഷയക്രമം / CONTENTS

Chithrakoota Sangaman	4	Raju, Dombivili
Moonu Paapangal	6	Balendu Chandrasekhar Nair
Anyapadesa sthuthi	7	Balendu Chandrasekhar Nair
CORONATION OF SRI KRISHNA AS GOVINDA	9	KV Gopalakrishnan
The Peacock Feather	13	Balagopal
Great Temples- 1 Kottarakkara Sree Mahaganapathi temple	14	Indu
Great Temples- 2 UDUPI SREE KRISHNA TEMPLE	16	Seema Ravindran
Great Bhaktas - Tiru Valluvar	19	Veena Nair
Mukunda Mala	23	Dr. Saroja Ramanujam
Neythiri Basha Narayaneeyam	24	Balendu
Bhagavad Geetha	27	Veena Nair
Parameswara bhagavathar	30	NR Pillai, Mumbai
Aluva Shivarathri	34	Binu Nair
Temple News	36	NR Pillai Raju

ചിത്രകൂടസംഗമം.
(രാജുവിളാവത്ത് - കൂവപ്പടി)

കോദണ്ഡപാണിയും സൗമിത്രിയുംതാനും
ചിത്രകൂടത്തിൽ വസിക്കുംകാലം
ദശമുഖസോദരി ,യവിടെയെത്തി-
മതിമോഹ ,മോരോന്നായ് ചൊന്നനേരം
ദശരഥതനയനാം രാമചന്ദ്രൻ

"ലങ്കേശസോദരി കേട്ടുകൊൾക , ജനക-
മകളാകും സീതയെ ന്റെ വേളിയെന്നു-
കഷ്ടം! കുമാരിനീ അറിഞ്ഞിലല്ലി ?!
"വേളിയാകാത്തൊരുസോദരുണ്ടെനി-
ക്കെന്നതുമുന്നം ,നീ,യറിഞ്ഞുകൊൾക."
ലക്ഷ്മണ നാമമുള്ളൊരനുജനും
ഇവിടെവസ്സിക്കുന്നുണ്ടെന്റെകൂടെ,
അവനോടുനിന്റെ കഥനമെല്ലാം
ചൊല്ലീടുകിൽ പരിഹാരമുണ്ടായിടാം."

എന്നുപദേശമായ് പറഞ്ഞനേരം-
ചെന്നുകേണീടിനാൻ ലങ്കേശ്വരി
"രാവണൻ തന്നുടെ സോദരിയായൊരു-

രാക്ഷസനാരിതാൻ ശൂർപ്പണഖ
നിന്നുടെചാരത്തു വന്നീടുവാൻ
ഒന്നുരണ്ടല്ലയോകാരണങ്ങൾ,
ചൊല്ലുകയെന്നാകിൽ ലക്ഷ്മണാ ! നീ
തെല്ലുപരിഭവം കൊൾകവേണ്ട !
മൂന്നുലോകത്തിലും ഇല്ലനിന്നെപ്പോലെ
സൗന്ദര്യമൊത്തൊരു രാജപുത്രൻ.

രാക്ഷസസ്ത്രിതന്നുടെ ഭാഷിതം കേട്ടപ്പോൾ
ലക്ഷ്മണൻ കോപത്താൽ ചൊല്ലിയിഥം

"ദുഷ്ടേ! നിൻവീരവചനങ്ങളൊന്നുമേ
കഷ്ട! മെനിക്കിഹ കേൾക്കവേണ്ട!"
ലങ്കാധിപനാം സോദരിയന്നേരം
പൈങ്കിളി പോ ലെ മൊഴിഞ്ഞിതല്ലോ
"മോഹമുണ്ടിതുലക്ഷ്മണാ നിൻകരം
ഗ്രഹിച്ചിട്ടു ലങ്കനാട്ടിൽ വസിച്ചീടുവൻ,
ലങ്കേശരനാകുംരാവണൻതന്നുടെ
ഹുങ്കെല്ലാം പോയിമറഞ്ഞീടുമ്പോൾ
വാഴിക്കാം രാക്ഷസ കുലപതിയായിനിന്നെ
പൊളിയല്ല കുമാരാ! നീയോർക്കവേണം".

രൂക്ഷതയേറുമീ വാക്കെല്ലാം കേട്ടിട്ടു-
അക്ഷമനായൊരുലക്ഷ്മണനന്നേരം
ഹസ്തത്തിലേന്തിയ വാളെടുത്തുക്കോടെ-
കക്ഷ്ണിച്ചവളുടെ മൂക്കും മുലകളും.

പേടിച്ചരണ്ടോരി നാരിയന്നേരത്ത്
പേടകത്തിൽകേറിലങ്കപൂകി.

മൂന്നു പാപങ്ങൾ

ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യൻ.

(പരിഭാഷ : ബാലേന്ദു ചന്ദ്രശേഖർ കെ. നായർ)

നിശ്ചിതരൂപങ്ങളില്ലാത്തൊരങ്ങേയ്ക്കു
നിശ്ചയിച്ചെത്രയോ രൂപങ്ങൾ ഞാൻ
വർണ്ണനാതീതമായുള്ള ത്വൽക്കീർത്തികൾ
വർണ്ണിച്ചു പാടി ഞാനെന്തൊക്കെയോ
എങ്ങും നിറഞ്ഞുള്ളൊരങ്ങയെത്തേടി ഞാൻ
എങ്ങെങ്ങലഞ്ഞെത്ര തീർത്ഥങ്ങളിൽ!
മൂന്നപരാധങ്ങളിമ്മട്ടു ചെയ്തവ-
യ്ക്കിന്നു മാപ്പേകണേ തമ്പുരാനേ.

അന്യാപദേശസ്തുതി

ബാലേന്ദു ചന്ദ്രശേഖർ കെ. നായർ

“അല്ലാ ഡീയെസ്പിസാറെന്തിവിടെ?”“ഒരുമഹാ കള്ളനിങ്ങു വാഴ്വൂ
ഇല്ലാ ചെയ്യാത്തതായിക്കളവു, പലതു പേർ കൃഷ്ണനാമം പ്രസിദ്ധം
മല്ലാണേറെപ്പിടിക്കാനൊരുവനിതുവരേയ്ക്കായതില്ലെങ്കിലിന്നി–
ങ്ങില്ലാ ഭാവം വിടാനാ വിരുതനെയുടനേയുള്ളിലാക്കീട്ടു കാര്യം!”

ഗുരുവായൂർ തിരുനടയിൽ വെച്ചു ഒരു പോലീസുദ്യോഗസ്ഥനെ ക പ രിചയക്കാരന്റെ ചോദ്യത്തിനു മറുപടി ഭക്തനായ അദ്ദേഹം അന്യാപദേശരൂപേണ നൽകുന്നു. ആർക്കും പൂർണ്ണമായി അറിയാൻ കഴിയാത്ത ഭഗവാനെ തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ കയറ്റാമോ എന്നൊന്നു നോക്കട്ടെ എന്നാണു സാരം.

CORONATION OF SRI KRISHNA AS GOVINDA

K.V. Gopalakrishnan

With the Lord's lifting up the Govardhana mountain and holding it high for full seven days to protect his ardent devotees, the Gopas, and the hordes of cows from the onslaught of the downpour of rain brought about by Indra, whose arrogance and pride were curbed, the divinity of Sri Krishna was realised by the people of Gokulam. Indra realised his mistake and along with Kamadhenu, Sage Narada and hosts of celestial beings, worshipped the Lord, bathing Him with milk and holy waters from Ganga and crowning Him as "Govinda", meaning "the Lord of Cows".

The Gopas of Gokulam who had, from time to time, beheld Sri Krishna's super-human feats of power, such as lifting up the Govardhana mountain, considered that Sri Krishna must be the Lord of the Universe Himself. Very eager to know in detail about Sri Krishna's birth, horoscope and such

other matters, they approached Sri Krishna's father Nandagopa and asked many questions.

Sri Krishna's father, Nandagopa, narrated to the Gopa clansmen, His glories and greatness which had been expounded in detail by Sage Garga at the time of casting Sri Krishna's horoscope. The natural love and affection of the Gopas for Sri Krishna, the delusive cowherd boy, who was the only son born to their Chief Nandagopa in his old age, were boundless. In due course, on witnessing Sri Krishna's super-human and wondrously powerful deeds, they had concluded that Sri Krishna must be the Lord of the Universe Himself who had incarnated on the earth for punishing the wicked and protecting the virtuous. Moreover, when they heard about the prophetic forecast expounded at the time of casting His horoscope by Sage Garga, well-versed in the science of astrology, their love for Sri Krishna increased more than ever before. That love transformed itself into firm devotion. Love towards those worthy of respect is devotion.

When it came to pass that his haughty attempts did not succeed in the least but, on the contrary, met with complete failure, realisation of what ought to be done, and what ought not to be done, dawned on Indra. The darkness of ignorance was dispelled from his mind which now shone with clarity of vision. He came to realise clearly that Sri Krishna was but Sri Padmanabha who had incarnated for the protection of the world. Indra had embarked on his foolish conduct towards Sri Krishna because he had thought that Sri Krishna's glory and power would disappear in His human incarnation and because of his natural contempt for, and envy of, human beings. The realisation that Sri Krishna's dignity would not suffer any diminution, no matter what the circumstances, dawned on Indra only after his disregard for Sri Krishna taught him a lesson. Realising that there was no recourse but to plead for Sri Krishna's forgiveness for the crime he had committed, Indra came to Sri Krishna's presence along with Kamadhenu, the wish-yielding Cow, prostrated before Sri Krishna such that his diamond-studded crown touched Sri Krishna's lotus-feet, and sang songs praising Him.

According to this expression "***Go-braahmana-hitaaya cha***" which appears in the hymn ***"Namo-brahmanya-devaaya Go-braahmana-hitaaya cha, jagat-hitaaya Krishnaaya Govindaaya Namo Namah"*** in praise of Lord Krishna, the Lord is an ever-eager well-wisher of Cows. It should be inferred, therefore, that Indra took along with him Kamadhenu, as an offering to the Lord in the firm conviction, that by doing so, his prayer for forgiveness would positively bear fruit. Moreover, where is the question of any recourse but unconditional surrender (Saranagathi) to the Lord, the embodiment of Supreme Bliss, considering the disrespect shown to Him by Indra and the offence he had committed?

Milk poured out, being secreted spontaneously out of motherly love, from the udders of Kamadhenu immediately on seeing Sri Krishna and the unharmed calves, and she bathed Sri Krishna ceremoniously with that milk. Therefore, Sri Krishna came to be known as 'Govinda', the Lord of Cows. Seeing that Sri Krishna, the merciful One that He is, had forgiven him for the crime he had committed, Indra, too, was overcome with joy. Bathed in ecstasy caused by devotion, and his hair standing on ends, he also performed Abhishekam, ceremoniously bathing Sri Krishna with holy waters from Ganga brought by Airavata, as it is a tradition observed in Pooja for Gods that milk bath is followed by pure water bath.

When Sri Krishna, the master of the three worlds, was anointed with a holy name, namely, 'Gokulesa' (the Lord of Gokulam), and Kamadhenu and Indra bathed Sri Krishna (as stated earlier), the cowherd settlement, Gokulam, attained greater prosperity and glory than those obtaining either in Heaven or in the Vaikunta region, the permanent abode of Sri Krishna, the consort of Lakshmi. O Lord! Surely the wealth and power of Indra and other dik-palas (guardians of different quarters) owe their origin to the divine grace of Sri Krishna's glance! Though the settlement of cowherds would not, on its own, merit the least importance in the eyes of the world, who can belittle the prosperity and greatness of Gokulam which merited to be, and was, the holy arena of Sri Krishna's childish sports, which was protected by Sri Krishna's compassionate hand from the arrogant attack of Indra, the master of Deva-loka? The same Gokulam shone as the kingdom where Kamadhenu and Indra, together, anointed Sri Krishna as '***Govinda***', the Lord of Cows and where Sri Krishna were installed as the leader! The fact that it was Sri Krishna's prowess and glory alone that added to the greatness of Gokulam only goes to enhance Sri Krishna's praiseworthiness!

Seeing Sri Krishna's arrival, Varuna, with reverence, duly received Him with all honours like '*Arghyam*' (a respectful offering or oblation to God), and '*Padyam*' (water for washing the feet.) He was overjoyed with Sri Krishna's darsanam and returned Nandagopa to Him with many special gifts. Thereafter, Sri Krishna speedily returned to Gokulam with His father. As for Nandagopa, he respectfully related to his clansmen, those miraculous happenings, elaborating on Sri Krishna's wondrous powers and caused their devotion and respect towards Him multiply many times.

The Lord, who had become the object of whole-hearted reverence of the chief of Gods, Indra, now made Varuna agitated because of his lack of respect in his action of spiriting away Nandagopa. He got back Nandagopa, along with innumerable diamonds and other gifts, destroyed without trace, Varuna's pride, subjugated him under His control, and thus made it clear that His power was unexcelled. These incidents made His divinity obvious to the Gopas who had already witnessed the superhuman nature of the Lord in the uprooting and lifting of the Govardhana mountain.

After hearing from Nandagopa all the information about Sri Krishna, the Gopas concluded that Sri Krishna were Hari Himself, who resides in Vaikuntam. Not only that, they became intensely desirous of seeing Sri Krishna's real abode. Realising this desire of the Gopas, of blemishless mind and limitless devotion to Him, Sri Krishna did duly show them that Supreme state in Vaikuntam, not easily accessible even for sages practising rigorous discipline, a world, where there is no birth-death cycle, a world filled with unsurpassed Bliss. ***It is not possible to spell out clearly whether the constantly growing single-minded devotion of the Gopas or Sri Krishna's limitless affection towards His devotees would ultimately outweigh the other!***

Due to the vision of the world of Vaikuntam, those cowherds were immersed for a long time in the great ocean of emancipation, filled to the brim with the continuous flow of the nectar of unsurpassed Bliss. T hey were finally brought ashore from that ocean by Sri Krishna alone. ***Then the cowherds instantly forgot all what they had seen, heard and experienced through the play of the delusive power of Maya and they returned to their mundane routine***.

Sri Krishna has said, ***'Parithraanaya sadhoonaam. Vinaasaaya cha dushkritam, Dharma-samsthaapanaarthaaya sambhavaami yuge yuge.' Bg: 4/8: (I will manifest age after age for the protection of the virtuous and destruction of the evil-doers and for the firm establishment of Dharma).*** Sri Krishna had assumed many incarnations before the present one, as He Himself said, ***"Bahooni mey vyateethaani Janmani tava cha-Arjuna" Bg: 4/5: (I have passed through several births, and you, too, O Arjuna!)."***

Although the Lord has taken many incarnations and granted emancipation to devotees giving them Sarupya-mukti in the Vaikunta-loka, the unique feature of this Krishna incarnation is that He favoured His devotees by immersing them in the Supreme bliss of the Vaikunta-loka even while they continued to be living as mortals, as real as a berry placed on the palm of the hand ***(kara-tala-amalaka, as the expression goes).*** Even Prahlada and Dhruva, the great devotees though they were, were not so fortunate as the cowherd boys in this respect.

There is, therefore, no doubt whatever that Sri Krishna are the very embodiment of Supreme Brahman, though Sri Krishna had manifested here in Gokulam as the delusive cowherd boy.

Let us all, who are in no way, lesser than the Gopa boys in our devotion, therefore, pray together to the Lord, " ***Hey, Pavanapuravasin! Pahi mam amayebhyah."*** (O Lord of Guruvayoor, Sri Krishna, who immersed the Gopas in the ocean of Supreme Bliss even while they were alive, may You be pleased to remove all the physical and mental ailments which we are suffering from, and make us, who are constantly seeking sole refuge in You, eternally happy.

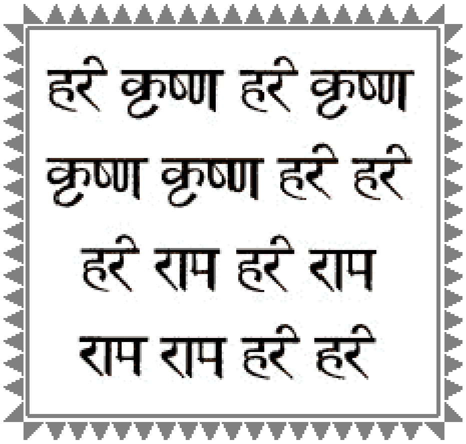

Om Namo Narayanaya:

Guruvayur Yahoo Group Information

Web:
www.Guruvayoor.com

Group URL:
http://groups.yahoo.com/group/guruvayur

Koti Naama Japam:
http://guruvayuryahoogroup.blogspot.com

Navaneetham
www.guruvayoor.com/navaneetham

The Peacock Feather

Balagopal

If you have ever seen the picture of Lord Krishna, you would have noticed that His crown is adorned with a peacock feather.

I have heard, that in old times, the peacock feather was considered inauspicious,('something that is not very lucky')

When Krishna heard that, He just picked up the peacock feather and placed it on His crown.

Can you imagine, how important and special the peacock feather must have felt, to know that the Almighty Lord chose it, to become a part of His crown?

So now when the feather falls from the peacock, it is happy, as it knows that Krishna will give it, the respect and love that it deserves.

The above story teaches us a lesson. It tells us that no one, and nothing is unlucky. It also teaches us that God loves everybody. He also, loves them, who are not loved and respected by others.

So next time, you consider someone 'not good enough' in studies, sports, any job etc. remember that God has a special place for them. If you love and respect them, God will also make a special place for you, in His heart.

||Om Namo Narayanaya ||

Great Temples- 1

Kottarakkara Sree Mahaganapathi temple

Indu

Kottarakara is a town located in the district of Kollam or Quilon in Kerala where the classical art form of Kathakali was conceived. Kottarakkara Sree Mahaganapathi temple has a rare speciality that makes it different from many other Ganapathy temples. It's during the Malayalam months Meenam/Medam (April) that the Thiruvathira festival at the famed Kottarakara Ganapathy temple is held.

About six centuries ago Elayidathu Swarupam owned a palace at Kottarakkara. Here there was a temple by the nameManikandeswaram with Paramasiva as the principal deity facing the east and Parvathi, the west. Ganapathy here, is in fact just an upadevan kept in a south-east direction. But Perumthachan had predicted that even though the principal deity is Paramasiva the son (Ganapathy) will secure a lot of prominence.

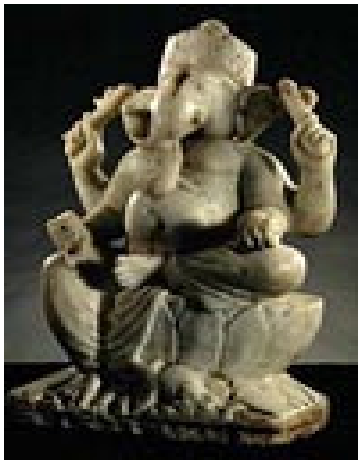

TheGanapathy idol here was not installed according to the tantra rituals but on the contrary done by Perumthachan, the master craftsman. It was he who carved the idol of Vighneshwara which is now known as Kottarakkara Ganapathi. As a part of the daily ritual, smearing of the idol with oil is carried out because of which the idol has turned black . It is 3 feet high, with a small trunk and four hands; carrying a piece of coir, a hook, unniappam,and plantains. A string of Rudraksha beads adorns the neck and on the forehead is a golden pendant.It is said that Perumthachan immediately after installing, offered half a dozen unniyappams to the deity. And these appamsare considered the favourite neyvedyam of Ganapathy till

this day. The story behind the Vighneshwara idol goes like this:

Wood work was being carried out in the temple. Many carpenters from different parts of the state were lodged there to do the work. They competed among themselves to perform the most attractive artistic works. An old carpenter, who was among them, was a stranger and he seemed to perform his task in the most perfect manner. So praises were with him. One night after having the prasadams of the evening rituals,he went to sleep in the temple premises. While in sleep, there occurred in his mind a beautiful form of Ganapathi. He got up at once but, there wasn't anybody. The enchanting form of Ganapathy was still in mind. He decided to engrave the beautiful form on a piece of wood. To his amazement he saw a piece of rootthat happened to be that of a jack tree. It was an abandoned piece due to its hard texture. He began working on it and engraved the form at once, by the light from a pyre he had made. He worked on it for a few hours but then fell asleep. When he woke up, he was surprised to seea beautiful idol of Shree Ganapathy among his scattered tools. He bowed his head before the idol with reverence and adoration. The master builder of the idol was none other than the legendary carpenter Perumthachan.

About the master craftsman

According to the legend, Perumthachan was born to a Brahmin father Vararuchi and a low caste mother from the village of Trithala, Kerala. After the marriage, they set out on a long journey. During the course of the journey, the woman became pregnant several times, and every time she delivered a baby, the husband asked her whether it had a mouth or not. Each time she answered yes, Vararuchi asked her to abandon the baby saying that since it had a mouth it could somehow fend for itself in the world. Each of these babies were taken up by people belonging to different castes. Thus each of these babies grew up in that particular caste, making the legendary Parayi petta panthirukulam or literally the twelve castes borne from the parayiwoman. They all became famous in their lives and many tales and legends are attributed to them. The eldest was Agnihothri, a Brahmin, whose place is Mezhathur in Trithala. The others are Pakkanar (basket weaver), Perumthachan (Master carpenter), Naranathu Bhranthan (an eccentric but divine person), Vayilla kunnilappan (a child without mouth, whom the mother wanted to keep with her) and so on. Since Perumthachan was taken up by parents who belonged to Carpenter caste, he mastered the art and science of carpentry and architecture. He read the sacred texts and mastered the ancient intellectual tradition. He was commissioned for many a great architectural projects to build templesand palaces. In course of time he became known as a reincarnation of the chief architect of the gods. Perumthachan had a son who like him mastered and excelled in carpentry and architecture. His son soon excelled his own perfection. The renown of Perumthachan's son spread far and wide. This is said to have caused a sort of professional jealousy in Perumthachan. According to the legend Perumthachan, it is said that he dropped his chiselon his own son faking it as an accident.

|| Jai Sree Krishna ||

Great Temples- 2

UDUPI SREE KRISHNA TEMPLE

Seema Ravindran

Udupi is one of the famous Krishna temples of South India. It is located near Mangalore in Karnataka.

The name Udupi has been derived from the Moon. "Udu" means stars; "pa" means lord of. Hence Udupi means Lord of stars, that is, moon. The moon was once cursed by Daksha Prajapati. To ward off this curse, moon

performed penance in propitiation of God in a forest in this land. Pleased with moon's worship, God appeared before him and removed the evil effects of the curse. This place is known as Udupi.

It is believed that the idol of Sri Krishna installed in Udupi was got made by Sri Krishna Himself by Viswakarma, out of Saligrama stone. Towards the end of Dwapara Yuga, Devaki felt a keen desire to see once again Krishna's balaleelas. These leelas which were enacted by Krishna for the benefit of his mother were also

witnessed incognito by His wife Rukmini, who falling in love with this balaroopa requested Him to get her a similar image for her daily worship. Thereupon Sree Krishna asked Viswakarma to make such an idol of Balakrishna with a churn in right hand and a cord in the other. This idol was daily worshipped by Rukmini. After Sri Krishna's disappearance from this world, the idol fell into the hands of Arjuna, who hid it in Rukmini's garden. By lapse of time, the idol got completely covered by 'gopichandanam'. A sailor from Dwaraka island loaded this heavy lump in his boat as ballast, in one of his trips along the west coast.

Sri Madhawacharya (who is considered as an incarnation of God Vayu), sensing this by divine jnana, awaited the arrival of this precious ballast at Vadabhandeswar, a seashore spot near Udupi. When the boat approached that place, it was caught by a severe storm and was about to sink.

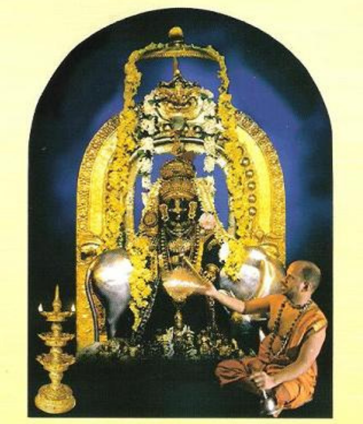

Udupi Sri Krishna worshipped by
His Holiness 1008 Sri Sri Sugunendra Theertha Swamiji

Inside the sanctum sanctorum, the idol of Sri Krishna is installed facing west. The God's darshana can be had throughout the day and night through a window with nine square holes. The window is known as 'Navagraha' window. The surface of this window is covered with silver sheets on which are embossed 24 different images of God. In front of this is a Theertha Mantapam and facing this Mantapam is the Chandrasala.

The captain of the boat, seeing a holy man on the sea shore entreated him to save him from disaster. Sri Madhawacharya waved his upper cloth and quietened the storm. The grateful captain offered all the riches in his boat to the Acharya but he accepted from out of the lot only the lump of 'gopichandana' which was used as ballast. On breaking this, Sri Acharya found the beautiful and perfect idol of Sri Krishna. He carried the idol to Udupi, a distance of four miles, singing the praise of Lord Narayana in ecstasy. These hymns under twelve chapters are called 'Dwadasa Stotra'. He washed the idol in the Madhawa Sarovara and installed it in the temple nearby and started worshipping it. These poojas have been going on since then in unbroken continuity. The right of touching and worshipping this idol rests with the pontiffs of eight mutts who are spiritual descendents of Sri. Madhawacharya.

Udupi is also famous for its Sri Krishna Mutt, which though small is very beautiful. There is no front door for this Mutt. Instead there is a window through which one could always get the darshana of the idol from outside the mutt. In front of the window there is a small gopuram. The main entrance to the Mutt is on the southern side. As one enters, on the right side is a tank called Madhwa Pushkarni. Ganges water flows into the tank once every twelve years. The holy water from this tank is used for the daily abhisekham of Sri Krishna.

Opposite the tank is the entrance to Sr. Krishna Mutt. Just in front of this door is the idol of Channakeshava. Behind this idol is the door of the garbhagriha but this door is kept close always except on Vijayadashami day when it is opened for some time to take inside bunches of fresh crop of paddy sheaves.

In the centre of the Chandrashala is the window through which the darshana of the idol can be had at all times from outside the mutt.

The entrance to the sanctum sanctorum is through a door on its northern side. To the left of this door is the idol of Sri Madhawacharya. The 'garbhagudi' consists of two rooms and in the smaller room (about one third the size of the whole room) which is on the southern side is the idol of Sri Krishna on either side of which burn rows of wick lamps incessantly. In fact some of these lights were lighted by Sri Madhawacharya himself and have been kept burning ever since.

****Images courtesy – Swaroop R & Google

||Om Namo Narayanaya||

Great Bhaktas – Tiru Valluvar

Veena

Several centuries ago there lived a rich merchant in the land then known as the land of the Cholas (Chola –desh). Blessed with immense wealth, the merchant and his wife had an only child – a son. Growing up amidst plenty, the child never knew the hardships that are possible in life; his parents were too steeped in a materialistic life, and never bothered to impart to him the importance of virtues, such as humility, obedience, respect etc. As a result the young man grew into a rich spoilt human with an arrogant attitude towards life. Unfortunately, the parents never realized that they were to blame for the way their son had turned out. They kept blaming their destiny and luck and lamented that they had such an ill-behaved son.

This son, one day, happened to go with a group of like-minded friends to a fair. The fair was crowded, there were all kinds of people around, everyone having fun in their own ways. Vendors from neighboring villages had gathered there to sell their wares. Wandering about, the young man's eyes fell on a weaver who was selling colorful saris. The weaver looked peaceful and contented. The young man took one sari in his hand and asked "How much does this one cost?". The weaver replied "two rupees". Suddenly becoming mischievous, the young man tore the sari in half and said, "Now, how much does it cost?" and again tearing the sari further "Now, does this cost four annas?". And finding his own actions very funny, the young man laughed aloud and was joined in

this by his friends. The weaver looked at him patiently, smiled and said “This torn piece is of no use any more; how can it be of any worth?” Perplexed by the weaver’s calm reaction the young man soon became embarrassed. He removed two rupees from his purse and gave it to the weaver – “Take this, the cost of your sari”. When the weaver refused, the young man assured him “I have lots of money; you need to take the money for the sari. That sari cannot be used by any one now.” The weaver replied that the sari would not go waste. His wife would sew the pieces together and wear it. The young man, now thoroughly embarrassed and ashamed of himself, stared at the weaver and said “I have been getting everything free so far and I have taken everything for granted. Henceforth, I will not accept anything free. So you need to accept this payment for the sari.” The weaver said, “You surely must have earned some punya in the past life to be rolling in so much wealth. Your face tells me that you are from a great family. But you should know that only when something has a use can it be of any value. This sari is of no use any more, so I cannot accept any money for it”. Further, he said, think about this, “The farmer must have worked so hard to grow cotton. My wife worked days and nights to spin threads out of that cotton and color the threads, and then I worked hard to weave the threads into this sari. Can you estimate how much of work went into each step? How can you put a price on that work? Brother, money can never equal the effort involved in a work. The notion that money can buy everything is a totally irrational one. The two rupees that I charged for the sari was to sustain my livelihood, it can never be the price of the effort involved in making it. Just as one can never put a price on one’s mother, or the national flag or the national spirit, similarly one can never put a price tag on the effort involved in a work. And then why are you forgetting about God? Along with man, even God is working to complete that work; without His help, Man cannot even move. Then how can one demand a price for a work in which God has put in equal efforts?”

The young man stood absolutely amazed and speechless. He felt that he was in the presence of a really great being. He bowed to the weaver and said “You speak the truth. I feel like I want to hear more from you”. The weaver replied “What I have told you, our Rishis have been saying for ages. I have not said anything new.”
The young man went home in a daze, determined to reform himself. The next day, he woke up early and before leaving home bowed to his parents; his father was shocked, something has come over my son! The son

explained the previous day's encounter with the weaver. The father too decided to accompany his son and visit the weaver. The weaver was none other than **Tiru Valluvar.**

The merchant bowed to Tiru Valluvar and said, "My son has been profoundly influenced by you. I request you to accept him as a student and teach him about life". The son soon became a regular visitor at Tiru Valluvar's house and the father joined in their satsang every afternoon. One day the father offered a portion of his wealth to Tiru Valluvar. Tiru Valluvar replied, "If you have so much money, why don't you use it in devotional works and help to change people's attitudes. I don't need any money."

Subsequently, there occurred in that Chola land a great drought that wrecked havoc everywhere. The sun's intense heat burned the land, plants were dying, there was nothing green to be seen for miles. A drop of water was not to be found anywhere. People started dying of thirst and hunger. The merchant agonized over the situation and complained about God's heartlessness. Tiru Valluvar reminded him that each person in his selfishness thinks only of himself. People like you think "what will happen to me if I give away my stuff? When God himself has not stinted when it came to blessing you with wealth and opulence, how can you not think of others? If you had opened up your granary months ago, people would not be starving like this." Shamefaced, the merchant realized his wrongdoing and threw his heart and home open to the people. By this time, Tiru Valluvar's wish had become like a command for the merchant. He always asked," You hardly have any money yourself. Yet how come you are always at peace and contented?". Tiru Valluvar replied, "I am a householder and I faithfully fulfill all the duties of a householder. My wife, Vasuki, and I love each other very much. Where there is unflinching love and dedication, there reigns happiness and peace". Realizing that the weaver had loads of wisdom that could benefit a lot of people like himself, the merchant suggested to him that he write a book. After much coaxing, Tiru Valluvar wrote a book that eventually contained 133 chapters and 1330 verses, all dealing with a variety of topics - dharma, artha, moksha, virtues such as forgiveness, gratitude, self-control etc. In those days, it was considered a rare honor for a work to be recognized by the King, and for it to be accepted by the royal Pundits. After much hesitation and with a lot of encouragement, Tiru Valluvar took the book to the palace. There the Pundits looked at him and asked, "Are you a scholar?". He said, "How can I say that I am a scholar?".

Then “Are you a bhakta”, He replied, “I don’t know”. ‘Is this a book on politics?’ “No!”. The Pundits were perplexed. “Then what is the subject of this book?”. Tiru Valluvar said that, “I came into this world with a human body, lived through different experiences; whatever I have learned in the course of my life, I have put down in this book.” The Pundits started leafing through the book and were amazed to see sections on virtue, wealth, love etc. The book “Tiru-Kkural” [*Tiru* means divine, *Kkural* means brief slokas or verses or couplets] is considered a classic in Tamil and has been compared to Milton’s *Paradise Lost* and also the works of *Plato*. The verses or aphorisms are brief sayings full of wisdom. Tiruvalluvar, the poet-saint is much revered in the south, and also has a memorial erected to him in Kanyakumari.

[Translated from Shri Pandurang Shastri Athavale's 'Shraadh' in Hindi, a homage to the great people who have graced our land]

A brief search on the web produced some of the following couplets from the *Tirukkural* –

"Rage, Envy, Greed and Harsh words
Avoided is virtue." ~ Kural: 35

Guard your self-control as a precious treasure,
For there is no greater wealth in life than this. ~ Kural: 122

Why should those who rejoice when Destiny brings good
Moan when that same Destiny decrees misfortune? ~ Kural: 379

Four are the attributes of the true gentleman: a smiling face,
A generous hand, a courteous disposition and kindly words. ~ Kural: 953

Love, modesty, propriety, kindly look, and truthfulness
These are the five pillars on which perfect goodness rests. ~ Kural: 983

Mukundamala

Dr. Saroja Ramanujam, M.A., Ph.D, Siromani in sanskrit.

Continued from February 2008 issue

28.naaThe nah puroshotthame thrijagathaam EkaaDhipe chethasaa
sevye svasya padhasya dhathari sure naaraayaNe thishTathi
yam kaSchith purushaDhamaM kathipayagraamesam alpaarThadham
sevaayai mrgayaamahe naram aho mookaa varaakaa vayam

We are low-minded and foolish since we go searching for a man who is low in status and who can give only a little money, being like a headman of a village, while we have Lord Narayana, who is there to give us His own status, when we serve Him with our mind, the Supreme being, who is the sole Lord of all the three worlds.

Naryana is the Lord of all the three worlds. If we serve Him with all our heart, He will give us Himself . When we have such a saviour why should we resort to someone mean and low who has only limited powers like a headman of a village compared with the sovereign Lord of the whole world? Still we go after the paltry wealth of this world and resort to men who can give us money, job etc. We are fools and low minded , says Kulasekara azvar.

The only wealth for a devotee is the Lord and when we have the kingdom of devotion all the other worldly possessions seem to be worthless. This is what made Thyagarja ask us 'nidhi tsalasukhamaa raamuni sanniDhisevaa sukhamaa?' Is the real happiness consists in having money or the service to the feet of Rama? This is why Vedantadesika said 'asthi me hasthisailaagre vasthu paithaamaham Dhanam.' I have the treasure of my forefathers at the top of the hasti hiils, meaning Lord Varadaraja.

29. madhanpariharsThithim madheeye
manasi mukundhapadhaaravindha Dhaamni
haranayanakrSaanunaa krSo asi
smarasi na chakraparaakramam muraareH

Oh Cupid , vacate my mind which is the abode of the feet of Mukunda. You are already emaciated with the fire from the eye of Siva. Now remember the power of the chakra of Vishnu.

Azvar means that there is no place for lust in the heart which has become the abode of the Lord. Only love the devotee feels is for the Lord. Thus he warns Manamatha to be careful and not enter his heart in which dwells Mukunda lest he has to face the wrath of the chakra in the hand of Mukunda. He reminds Cupid about his fate from the fire out of the third eye of Siva when he tried to send his arrow towards Siva.

നെയ്ത്തിരി

ഭാഷാ നാരായണീയം

ബാലേന്ദു

ഈ ലക്കം മുതൽ നാരായണീയത്തിന്റെ ഭാഷാ വിവർത്തനമായ 'നെയ്ത്തിരി'യുടെ വെളിച്ചം ശ്രീമാൻ ബാലേന്ദു (ശ്രീ ചന്ദ്രശേഖരൻ നായർ) നമുക്കായി തരുന്നു. ഒപ്പം സംസ്കൃതത്തിലുള്ള മൂലവും മലയാളലിപികളിൽ ലഭ്യമാക്കുവാൻ സന്തോഷമുണ്ട്. ശ്രീ ബാലേന്ദു അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു ബാലസാഹിത്യകാരനും അക്ഷരശ്ലോക വിദഗ്ധനുമാണ്. രണ്ടു നോവലുകൾ, ഒരു കവിതാ സമാഹരം എന്നിവ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു കഥ ഇപ്പോഴത്തെ നാലാം ക്ലാസ്സ് പാഠപുസ്തകത്തിലുണ്ട്. ടെലഫോൺ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിൽ ഡിവിഷണൽ എഞ്ചിനീയർ ആയിരുന്ന ശ്രീ ബാലേന്ദു ബാംഗ്ലൂരിൽ സാഹിത്യസംരഭങ്ങളിൽ മുഴുകി വിശ്രമജീവിതം നയിക്കുന്നു.

ബാലേന്ദു

ആമുഖം
(കളകാഞ്ചി)

അതിവിപുലമതിഗഹനമായുള്ള പാലാഴി,
ഭാഗവതത്തെക്കടഞ്ഞതിൻ വെണ്ണയായ്
ഗുരുപവനപുരമമരുമുണ്ണിക്കു പട്ടേരി
നാരായണീയം നിവേദിച്ചു മുക്തനായ്;
അതിനെ മമ മതിയിലതി കുതുകമൊടുരുക്കി ഞാൻ
നേടിയ നെയ്യൊഴിച്ചിങ്ങു കത്തിക്കുവൻ
ചെറുതിരികളിയലുമൊരു നെയ്ത്തിരിദ്ദീപമി-
ന്നേതോൻ പ്രഭയതു നൽകിയെന്നാലുമാം.
സുകൃതിജനഹൃദയഹര, ധന്യനായേനഹം
ഇത്തിരിയിത്തിരി വെട്ടം പകരുകിൽ.

ശ്രീ നാരായണീയ സ്തോത്രം

മേൽപ്പത്തൂർ നാരായണ ഭട്ടതിരി

ഓം നമോ ഭഗവതേ വാസുദേവായ

ദശകം –1

സാന്ദ്രാനന്ദാവ ബോധാത്മക
മനുപമിതം ദേശകാലാവധിഭ്യാം
നിർമുക്തം നിത്യമുക്തം നിഗമശത
സഹസ്രേണ നിർഭാസ്യമാനം
അസ്പഷ്ടം ദൃഷ്ടമാത്രേ പുനരുരു
പുരുഷാർത്ഥാത്മകം ബ്രഹ്മതത്ത്വം
തത്താവദ്ഭാതി സാക്ഷാദ്
ഗുരുപവനപുരേ ഹന്തഹാഗ്യം ജനാനാം (1)

ഏവം ദുർല്ലഭ്യ വസ്തൂന്യപി
സുലഭതയാ ഹസ്തലബ്ധേ യദന്യത്
തന്വാ വാചാ ധിയാ വാ ഭജതി
ബത ജന: ക്ഷുദ്രതൈവ സ്ഫുടേയം
ഏതേ താവദ്വയം തു സ്ഥിരതര
മനസാ വിശ്വപീഡാപഹത്യൈ
നിശ്ശേഷാത്മാനമേനം ഗുരുപവന
പുരാധീശ മേവാശ്രയാമ: (2)

സത്ത്വം യത്തത് പരാഭ്യാമപരി
കലനതോ നിർമ്മലം തേന താവത്
ഭൂതൈർ ഭൂതേന്ദ്രിയൈസ്തേ വപുരിതി
ബഹുശ: ശ്രൂയതേ വ്യാസവാക്യം
തത് സ്വച്ഛ ത്വാദ്യ ദച്ഛാദിത പര
സുഖചിദ് ഗർഭ നിർഭാസ രൂപം
തസ്മിൻ ധന്യാ രമ ന്തേ ശ്രുതി മതി
മധുരേ സുഗ്രഹേ വിഗ്രഹേ തേ (3)

നിഷ്കമ്പേ നിത്യപൂർണ്ണേ നിരവധി
പരമാനന്ദ പീയൂഷ രൂപേ
നിർല്ലീനാനേക മുക്താവലി സുഭഗതമേ
നിർമ്മല ബ്രഹ്മ സിന്ധൗ
കല്ലോ ലോല്ലാസ തുല്യം ഖലു വിമലതരം
സത്ത്വമാഹു സ്തദാത്മാ
കസ്മാന്നോ നിഷ്കലസ്ത്വം സകല ഇതി
വചസ്ത്വത് കലാ സ്വേവ ഭൂമൻ (4)

നിർവ്യാപാരോ *f*പി നിഷ്കാരണമജ
ഭജസേ യത് ക്രിയാ മീക്ഷണാഖ്യാം
തേനൈവോ ദേതി ലീനാ പ്രകൃതി
രസതി കൽപാപി കൽപാദി കാലേ
തസ്യാ: സംശുദ്ധ മംശം കമപി തമ
തിരോധായകം സത്ത്വ രൂപം
സ ത്വം ധൃത്വാ ദധാസി സ്വ മഹിമ
വിഭവാ കുണ്ഠ വൈകുണ്ഠ രൂപം (5)

തത്തേ പ്രത്യഗ്ര ധാരാ ധര ലലിത
കലാ യാവലീ കേലികാരം
ലാവണ്യ സ്യൈകസാരം സുകൃതി
ജനദൃശാം പൂർണ്ണ പുണ്യാവതാരം
ലക്ഷ്മീ നിശ്ശങ്ക ലീലാ നിലയന
മമൃതസ്യന്ദ സന്ദോഹ മന്ത:
സിഞ്ചത് സഞ്ചിന്തകാനാം വപുരനു
കലയേ മാരുതാ ഗാരനാഥ (6)

കഷ്ടാ തേ സൃഷ്ടി ചേഷ്ടാ ബഹുതര
ഭവഖേ ദാവഹാ ജീവഭാജാ
മിത്യേവം പൂർവ്വ മാലോചിത മജിത
മയാ നൈവ മദ്യാഭി ജാനേ
നോ ചേജ്ജീവാ: കഥം വാ മധുര
തര മിദം ത്വ ദ്വ പുശ്ചിദ്ര സാർദ്രം
നേത്രൈ: ശ്രോത്രൈശ്ച പീത്വാ പരമ
രസ സുധാംഭോധി പൂരേ രമേരൻ (7)

നമ്രാണാം സം നിധത്തേ സതതമപി
പുരസ്തൈര നഭ്യർത്ഥി താന
പ്യർഥാൻ കാമാനജസ്രം വിതരതി
പരമാനന്ദ സാന്ദ്രാം ഗതിം ച
ഇത്ഥം നിശ്ശേഷ ലഭ്യോ നിരവധികഫല:
പാരിജാതോ ഹരേ ത്വം
ക്ഷുദ്രം തം ശക്രവാടീ ദ്രുമ മഭിലഷതി
വ്യർത്ഥ മർത്ഥി വ്രജോഖയം (8)

കാരുണ്യാത് കാമ മന്യം ദദതി ഖലു
പരേ ത്വാത്മ ദസ്ത്വം വിശേഷാത്
ഐശ്വര്യാ ദീശതേ*f*ന്യേ ജഗതി
പരജനേ സ്വാത്മനോ *f*പീശ്വര സ്ത്വം
ത്വയ്യുച്ചൈ രാരമന്തി പ്രതിപദ മധുരേ
ചേതനാ സ്ഫീത ഭാഗ്യാ
സ്ത്വം ചാത്മാ രാമ ഏവേത്യതുല
ഗുണഗണാ ധാര ശൗരേ നമസ്തേ (9)

ഐശ്വര്യം ശങ്കരാ ദീശ്വരവിനിയമനം
വിശ്വ തേജോഹരാണാം
തേജസ്സംഹാരി വീര്യം വിമലമപി യശോ
നിസ്പൃഹൈ ശ്ചോപഗീതം
അങ്ഗാ സങ്ഗാ സദാ ശ്രീ രഖില വിദസി
ന ക്വാപി തേ സങ്ഗ വാർത്താ
തദ്വാ താഗാര വാസിൻ മുരഹര ഭഗവ
ച്ഛബ്ദ മുഖ്യാ ശ്രയോ*f*സി (10)

ദശകം –1 ഭഗവത്സ്വരൂപം, മാഹാത്മ്യം.

(കാകളി)

സാന്ദ്രമാമാനന്ദബോധം സ്വരൂപമായ്,
കാലദേശാദിക്കതീതമായ് മുക്തമായ്
വ്യക്തമല്ലെങ്കിലും ദർശനമാത്രേണ
ജന്മസാഫല്യം തരും പരബ്രഹ്മമായ്
വേദലക്ഷങ്ങൾ തെളിക്കുന്ന തത്വമായ്
വാഴുന്നതേതൊരു ദൈവതമായതു
പ്രത്യക്ഷമായ് ഗുരുവായൂരിൽ മിന്നുന്നു
മർത്യർക്കഹോ മഹാഭാഗ്യം നിനയ്ക്കുകിൽ! 1

ഈവിധം ദുർലഭമാമൊന്നിരിക്കിലും
നാവും മനസ്സും ശരീരവും കൊണ്ടഹോ!
മററു വസ്തുക്കളെത്തേടുന്നിതാളുകൾ
ക്ഷുദ്രമെന്നത്രേ പറയേണ്ടു കഷ്ടമേ!
നാനാതരം പീഡ തീർത്തു കാത്തീടുവാൻ
നാമിങ്ങു ചാഞ്ചല്യമില്ലാത്ത ഹൃത്തുമായ്
സർവ്വാത്മനാ ശ്രീ ഗുരുവായൂരപ്പനാ-
ണാശ്രയമെന്നുള്ളിലോർത്തു വസിക്കുന്നു. 2

"തത്ത്വാർത്ഥമല്ലാതെയൊന്നുമായ്ച്ചേരാതെ
നിൽക്കയാൽ ശുദ്ധമായ് വാഴുന്ന തത്ത്വമാം
അംഗവുമിന്ദ്രിയജാലവും നിൻ തനു"
ഇങ്ങനെ വ്യാസൻ പറഞ്ഞു പലകുറി!
ഈ വിധം നിർമ്മലമാകയാൽക്കണ്ണിനും
കേൾവിക്കുമോർമ്മയ്ക്കുമേറ്റം രസാസ്പദം
സാരമായ് ഹൃത്തിൽ വിളങ്ങും മനോജ്ഞമാം
നിൻ രൂപമൊന്നിൽ രമിക്കുന്നു സജ്ജനം. 3

നിശ്ചലം നിത്യം നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നതാം,
നിസ്തുലമാനന്ദപീയൂഷഭാജനം
നാനാതരം മുത്തു തന്നിൽ നിറച്ചുള്ള
നിർമ്മലബ്രഹ്മമാമാഴിയല്ലോ ഭവാൻ!
നിന്നലച്ചാർത്താണു സദ്ഗുണമെന്നുതാൻ
നന്നായറിവുള്ള സത്തുക്കളോതുന്നു;
നിശ്ശേഷമില്ല കളങ്കമെന്നല്ല നീ
നിശ്ചയം സൽക്കലാരൂപനാണെന്നതും 4

കർമ്മത്തിൽ ബന്ധം തനിക്കില്ലയെങ്കിലും
ജന്മാദിമുക്തനാമങ്ങുന്നഹേതുവായ്
ഈക്ഷണപ്രക്രിയാലോലനായപ്പൊഴേ
കൽപം തുടങ്ങി; അക്കാലം പ്രകൃതിയും
കെൽപോടുണർന്നു; ഭവാനഘം നീക്കുന്ന
വൈകുണ്ഠരൂപത്തെയാർജ്ജിച്ചു; മായയിൽ
ഇമ്പം കലരാതെയും മറയ്ക്കാതെയു-
മമ്പോടു കൈക്കൊണ്ടു സത്വഗുണത്തെയും. 5

നീലമേഘാഭയും കായാമ്പൂവർണ്ണവും
മേളിച്ച നിൻ മേനിയെത്രയോ കോമളം
പുണ്യവാന്മാരുടെ കണ്ണിന്നു സമ്പൂർണ്ണ-
പുണ്യാവതാരം തഥാമോക്ഷദായകം
അമ്മഹാലക്ഷ്മിക്കു കേളിക്കൊരങ്കണം
നിർമ്മലധ്യാനമുള്ളോർക്കോ സുധാധാരയും
ആയുള്ള പൂവുടൽ ധ്യാനിപ്പനെന്നുമേ
വായുപുരേശ്വര, കാരുണ്യസാഗര! 6

സംസാരചേഷ്ടകളാലുഴന്നീടുന്ന
ജന്തുക്കൾ തൻ ദശ കണ്ടിട്ടിതേവരെ
നിൻ സൃഷ്ടിചേഷ്ടകൾ കഷ്ടമെന്നോർത്തു ഞാൻ
വാസ്തവമിപ്പോളറിയുന്നിതൊക്കെയും;
നിൻ ചിദാനന്ദസമുദ്രത്തിൽ മുങ്ങുവാൻ
കണ്ണിനാൽക്കാതിനാലാസ്വദിച്ചീടുവാൻ
ഇന്നാർക്കുമേ സാദ്ധ്യമല്ലീ ധരിത്രിയിൽ
വന്നുപിറക്കാതെയെന്നറിയുന്നു ഞാൻ. 7

വന്നപേക്ഷിക്കിലുമല്ലായ്കിലും നിന്നെ
വന്ദിച്ചിടുന്നവർക്കേകുന്നു സർവവും
ചേർത്തുടനന്തികേയാനന്ദമുക്തിയു-
മത്തരം കൽപകവൃക്ഷമല്ലോ ഭവാൻ!
ഇങ്ങനെയെണ്ണമററുള്ള ഫലങ്ങളാൽ
സമ്പൂർണ്ണനങ്ങിങ്ങിരിക്കിലുമർത്ഥികൾ
പാഴിലേയിന്ദ്രന്റെ പൂന്തോപ്പിലെ വെറും
പാഴ്മരത്തിന്നായ് കൊതിക്കുന്നു കഷ്ടമേ! 8

മുററുമീ ലോകത്തിൽ വാഴുന്ന ജീവികൾ
ക്കുററതാം സ്വാമിത്വമാർന്നുവാഴുന്നവർ
മററുള്ള ദേവകളൈശ്വര്യഹേതുവായ്
മറേററെ വസ്തുക്കളേകുമർത്ഥിക്കുകിൽ;
സ്വാംശത്തെത്തന്നെയും മുക്തിയുമേകുന്നോ-
രീശ്വരാ നീതാൻ നിനക്കുള്ള സ്വാമിയും.
ശാശ്വതാനന്ദസന്ദായക സന്മയ
ശൗരേ, പരമാത്മരാമ, നമോസ്തുതേ. 9

ശങ്കരനാദിയാം ദേവകൾക്കീശ്വരാ
നിങ്കലെ ശ്രീതാനവതാരഹേതുവായ്;
സൂര്യാദിതേജസ്സു പോലുമടക്കിടും
വീര്യത്തിനാസ്പദമാണു ഭവാൻ വിഭോ!
നിർമ്മലകീർത്തിയാൽ നിസ്സംഗരായുള്ളോ-
രമ്മുനിമാരും സ്തുതിപ്പു നിൻ നാമങ്ങൾ;
ശ്രീദേവിയെപ്പൊഴും നീയൊത്തു വാഴുവോൾ
നീ ധാമമാണു വിദ്യാദിക്കു നിസ്സംഗ;
ഏവം ഭഗവാനെന്നുള്ളൊരു നാമത്തി-
നാവും ഭവാൻ ഹരേ മുഖ്യമാമാശ്രയം. 10

|| Om Namo Narayanaya ||

Bhagavad Gita

Veena Nair

Previously, Arjuna has asked Krishna to clear his doubts – On one hand Krishna asks him to engage in battle with opponents that include all those whom Arjuna holds dear. And on the other hand, Krishna also extols the virtues of detachment and equipoise in the face of any situation. So Arjuna asks, which is better – to fight or to be detached?

Bhagwan uvaacha

loke nishta asmin dwividha nishta pura prokta maya-anagha |

jnyanayogena samkhyanam karmayogena yogeenaam || 3.3 ||

Bhagwan said – *In this world, O anaghaa (sinless one), there are two paths – one is the Path of Knowledge of the samkhyas and the Path of Action of the yogins.*

Swami Chinmayananda reminds us that in the days of Arjuna, there was always a dilemma – whether to take up sanyaas and go in search of moksha or to live the live of a householder and engage in actions. However, religious men could be mainly of two different types – those who prefer action and those who prefer to contemplate. Krishna therefore in the present situation emphasizes that the two paths mentioned above were to encourage people to engage in both – action as well as meditation. Here Krishna is not speaking as Arjuna's friend, but as the Creator who transcends all time and space. He reminds Arjuna that at the beginning of creation He showed these two paths as the means by which men could realize the eternal truth.

Swamiji explains that the two paths are sequential – through the path of action, one can prepare to undertake the path of knowledge. Once we start on the path of knowledge, the goal can be achieved without any outside help.

na karmanaam anaarambham, naishkarmyam purusha ashnute |
na cha samyasanaa deva, siddhim Samadhi-gacchati || 3.4 ||

Not by the non performance of actions does one reach the state of "actionlessness"; nor by mere renunciation does he achieve "Perfection"

It is only by performing actions can we achieve a complete washing out or cleansing of the impressions from the past janmas. When a mind through actions has become light/clean, only then can one walk on the path of knowledge

Swami Chinmayananda says that it is very likely that overzealous readers in their haste

interpret Krishna as saying that actionlessness is the way to bliss! This would be a totally wrong interpretation. Our essential nature is bliss, because each one of us is a part of that perfect whole which is Bhagwan. But man in due course becomes ignorant of this blissful and perfect aspect and gets involved in a chain of desires-thoughts-actions and thus is entangled in an unending samsaric cycle. Arjuna was also confused and wished to turn his back on the war and leave the battlefield. So Arjuna also needed to be re-educated about the true nature of “action” and “actionlessness”.

na hi kaschit kshanam-api, jaatu tishtatya karma-krut |
kaaryate hyavashaha karma, sarva prakrutijair gunaih || 3.5 ||

None can remain, even for a moment, without performing actions; for everyone is made to act helplessly; by the qualities born of prakriti.

The three types of tendencies i.e. Sattwic, Rajasic, and Tamasic ensure that man is in a constant state of agitation. Not for a minute in the waking state does Man know a moment of rest; even if one is physically inactive, one’s mind is constantly working. Bhagwan says that not to act is against the laws of nature. The Geeta advises one to engage in constant action with the right mind-set, so as to avoid wasting any energy and grow into a better individual.

|| Hari Om ||

To be continued……………………

പരമേശ്വര ഭാഗവത ർ

(എൻ.ആർ.പിള്ളൈ, മുംബൈ)

ശാസ്ത്രീയ നിയമങ്ങളെല്ലാം നിഷ്കർഷയോടെ പരിപാലിച്ചുകൊണ്ട് കർണാടക സംഗീതകച്ചേരികൾ നടത്തുമ്പോൾ ഒരു താനവർണത്തോ - ടെയായിരിക്കും പരിപാടി ആരംഭിക്കുക. താനവർണത്തോടു കൂടി കച്ചേരി ആരംഭിക്കുകയെന്നത് ഇന്ന് പല സംഗീതജ്ഞരും അനുസരിച്ച് കാണുന്നില്ല. വർണങ്ങളിലെ സ്വരങ്ങൾ ചിട്ടചെയ്തിരിക്കുന്നത് ഒരു പ്രത്യേക രീതിയിലാണ്. രാഗഭാവം അക്ലിഷ്ടമായി വെളിപ്പെടുത്തുന്ന രഞ്ജക പ്രയോഗവും അവയിലെ അപൂർവവും വിശേഷവുമായ സഞ്ചാരങ്ങൾ; ദാട്ടുപ്രയോഗങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ ഇതിലെ മുഖ്യഘടകങ്ങളാണ്. സാഹിത്യം പരിമിതമായതുകൊണ്ട് അകാരഇകാരാദികളെകൊണ്ടുള്ള പൂരണം പാട്ടുകാർക്ക് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്.

'സരസീജനാഭ മാം പാഹി സകലഭുവനവന്ദ്യചരണ' എന്ന നാട്ടരാഗവർണം അപൂർവം ചിലർ കച്ചേരി തുടങ്ങുമ്പോൾ പാടാറുണ്ട്. ശാസ്ത്രീയ സംഗീതവുമായി ഇടപഴകാൻ വൈഷമ്യം കാണിക്കുന്ന കേരളീയരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കർണ്ണാടകസംഗീതമെ -ന്നുപറയുമ്പോൾ ആദ്യം മനസിലുദിക്കുന്ന ഗായകൻ യേശുദാസായിരിക്കും. അദ്ദേഹം മിക്ക കച്ചേരികളും തുടങ്ങുന്നത് "ആഭോഗി" വർണ്ണത്തോടെയോ, മേൽപ്പറഞ്ഞ വർണ്ണത്തോടേയോ ആയിരിക്കും. ചിലസന്ദർഭങ്ങളിൽ അദ്ദേഹവും വർണം പാടി കച്ചേരി തുടങ്ങാറില്ല. യേശുദാസിന്റെ മിക്ക കച്ചേരികളുടേയും പ്രഥമഭാഗം ശുദ്ധ കർണാടക സംഗീതം കൊണ്ടും ഉത്തര ഭാഗം ലളിതഗാനങ്ങൾ കൊണ്ടുമാണവതിരിപ്പിക്കാറുള്ളത്. ശാസ്ത്രീയ സംഗീതപ്രിയരല്ലാത്ത കേരളീയരുടെ മനോഗതത്തെ മാനിച്ചാണ് അദ്ദേഹവും അങ്ങിനെ ചെയ്യുവരാറുള്ളതെന്ന് തോന്നുന്നു.പ്രസ്തുത പരിപാടികളുടെ പ്രഥമഭാഗം എങ്ങിനെയായിരുന്നാലും വേണ്ടില്ല ഉത്തരഭാഗം എപ്പോൾ സമാഗതമാകും എന്ന് മനോരാജ്യം കാണുന്നവരായിരിക്കും ശ്രോതാക്കളിലധികവും. കച്ചേരി എങ്ങിനെ എവിടെ തുടങ്ങിയെന്നൊന്നും അവർക്കൊരു പിടിപാടും കാണുകയുമില്ല. വാസ്ഥവം ഇങ്ങിനെയൊക്കെയായിരുന്നാലും കുറച്ചുപേരെങ്കിലും 'സരസീജനാഭ' എന്നവർണ്ണം അറിഞ്ഞോ അറിയാതേയോ ശ്രവിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിയ്ക്കണം. മനോഹരമായ പ്രാസ്തുത താനവർണം രചിച്ചത് സ്വാതിതിരുനാളാണെന്നും അല്ലെന്നും രണ്ടഭിപ്രായങ്ങളുണ്ട്. സ്വാതിതിരുന്നാളിന്റേതല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ആരെയ്യ എന്ന പ്രശ്നത്തിനുത്തരം ഈ ലേഖനത്തിൽ പരാമർശിക്കപ്പെടുന്ന പരമേശ്വര ഭാഗവതരാകാനിടയുണ്ട്. ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച വസ്തുതകൾ ലേഖനത്തിനൊരു മുഖവുരയെന്നല്ലാതെ കേരളീയരുടെ സംഗീതാഭിരുചിയെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന വിമർശനമായി തെറ്റിദ്ധരിക്കേണ്ടതില്ല.

സ്വാതിതിരുനാളിന്റെ ഭരണകാലം കേരളത്തിൽ സംഗീതത്തിനും ഇതരകലകൾക്കും ഒരു സുവർണ ഘട്ടമായിരുന്നു എന്നതിൽ തർക്കമില്ല. സ്വദേശികളും പരദേശികളുമായി അസംഖ്യം കലാകാരന്മാരുടെ ഒരു വിലാസരംഗമായിരുന്നു അന്നത്തെ തിരുവിതാംകൂർ രാജമന്ദിരം.

സ്വാതിതിരുനാളിന്റെ കലാപോഷണ കുശലതയെ കേട്ടറിഞ്ഞ പലരും അങ്ങോട്ടാനയിക്കപ്പെട്ടു. പാലക്കാട്ട് നൂർണി എന്നഗ്രാമത്തിൽ സംഗീത പാരമ്പര്യമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു തമിൾ ബ്രാഹ്മണ കുടുംബത്തിൽ 1815-ൽ ജനിച്ച പരമേശ്വര ഭാഗവതർക്ക് ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ മാതാപിതാക്കൾ നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഗുരുവായൂരിൽ താമസമാക്കിയിരുന്ന മാതുലന്റെ സംരക്ഷ-ണത്തിൽ വളർന്നുവരവെ സംഗീതവും ഒപ്പം സംസ്കൃതവും പഠിക്കാനുള്ള അവസരം ലഭിച്ചു. ഉപജീവനമാർഗം തേടി പരമേശ്വരഭാഗവതർ 1832-ാം മാണ്ടോടടുത്ത് തിരുവനതപുരത്തെത്തിച്ചേർന്നു.

ശ്രീപത്മനാഭക്ഷേത്രത്തിലെ ആറാട്ടിനോടനുബന്ധിച്ച് നടത്തിവരുന്ന സംഗീത കച്ചേരിയിൽ പാടാൻ അവസരം ലഭിച്ചതോടെ ഭാഗവതരുടെ സംഗീതത്തിന് അംഗികാരം കിട്ടിത്തുടങ്ങിയെന്നു പറയാം. അന്നത്തെ കച്ചേരി കേൾക്കാൻ സ്വാതിതിരുനാളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സദസ്സിലെ മുഖ്യരായിരുന്ന വടിവേലു, മേരുസ്വാമി, ഇരയിമ്മൻ തമ്പി തുടങ്ങിയവരും അവിടെ സന്നിഹിതരായിരുന്നു.മഹാരാജാവിനും അനുയായികൾക്കും ഭാഗവതരുടെ സംഗീതത്തിൽ അകമഴിഞ്ഞ ആനന്ദം അനുഭവപ്പെട്ടു. പിറ്റേദിവസം കൊട്ടാരത്തിൽ ചെന്ന് സ്വാതിതിരുനാളിനെ മുഖം കാണിക്കാനുള്ള ക്ഷണവും താമസിയാതെ ഭാഗവതർക്കു ലഭിച്ചു. കൽപ്പനപ്രകാരം രാജസന്നിധിയിലെത്തിയ ഭാഗവതരെ കൊട്ടാരം ഗായകസംഘത്തിൽ നിയമിക്കുകയും സംഗീതത്തിൽ ഉപരിപഠനത്തി-നാവശ്യമായ ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. നിരന്തരപരി-ശ്രമശാലിയായിരുന്ന ഭാഗവതർ (പരമേശ്വരൻ) തന്റെ ജന്മസിദ്ധമായ സംഗീതവാസനയെ വേണ്ടവിധത്തിൽ സാധകം ചെയ്തു ജീവിതം നയിച്ചുപോന്നു. സംഗീതത്തിലുണ്ടായ പടിപടിയായുള്ള ഉയർച്ച അദ്ദേഹത്തെ കൊട്ടാരം പ്രധാന ഭാഗവതരുടെ പദവിയിലേക്ക് നിയമിയ്ക്കപ്പെട്ടു. സ്വാതിതിരുനാളിന്റെ കാലശേഷവും ഈ പദവിയോടെ അദ്ദേഹം വളരെക്കാലം കൊട്ടാരത്തിൽ കഴിഞ്ഞു പോന്നിരുന്നു.

സ്വാതിതിരുനാളിന്റെ സംഗീത സദസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന മറ്റെല്ലാ ഗായകരിലും വച്ച് ഇദ്ദേഹത്തിന് മുഖ്യ സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു. താനം പാടുന്നതിൽ അതിവിദഗ്ദ്ധനായിരുന്ന ഭാഗവതർ തന്റെ നിസർഗമധുരമായ നാദധാരകൊണ്ട് സമകാലീനരെയെല്ലാം പുളകംകൊള്ളുമാറാക്കി. വീണ, സ്വരബത്ത്, വയലിൻ തുടങ്ങിയ സംഗീതോപകരണങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിലും ഭാഗവതർ വിദഗ്ദ്ധനായിരുന്നു. സംഗീത ശാസ്ത്രത്തിലും, പ്രയോഗത്തിലും അതിപ്രഗത്ഭനായിരുന്ന ഭാഗവതരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്ക് സംഗീതകൃതികളുടെ മൂല്യനിർണ്ണയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ചർച്ചാവേളയിൽ സ്വാതിതിരുനാൾ ഉന്നത വിലകൽപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

ഭാഗവതർ അനേകം കീർത്തനങ്ങളും വർണങ്ങളും രചിച്ചിട്ടുള്ളതായി അറിവുണ്ട്. ചിലതെല്ലാം കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുമുണ്ട്. കൂട്ടത്തിൽ അടുത്തകാ-ലത്തായി സംഗീതജ്ഞരുടെ ഇടയിൽ വളരെ പ്രചാരം കിട്ടിതുടങ്ങുകയും, ഈ ലേഖനത്തിന്റെ പ്രാരംഭത്തിൽ ചർച്ചചെയ്യപ്പെട്ടതുമായ നാട്ടവർണവും ഉൾപ്പെടുന്നു. കീർത്തനങ്ങളെല്ലാംതന്നെ ഭക്തി രസം തുളുമ്പുന്നവയും ഭാവാത്മകവുമാണ്. തിരുവിതാംകൂറിലെ ദേവീദേവന്മാരെ സ്തുതിക്കുന്ന-വയാണ് മിക്കരചനകളെങ്കിലും മറ്റുപ്രദേശങ്ങളിലെ ദേവന്മാരെ പ്രകീർത്തിക്കുന്നവയും കൂട്ടത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. കേരളത്തിന്

പുറത്തുള്ള പല പുണ്യസങ്കേതങ്ങളും സന്ദർശിക്കാനവസരം ലഭിച്ച ഭാഗവതർ അവിടത്തെ മുഖ്യ ദേവന്മാരെപ്പറ്റിയും ഗാനങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞു കേൾക്കുന്നു. തോടി, ഗൗള, നാട്ട, വരാളി, ശങ്കരാഭരണം ശ്രീ, ആരഭി തുടങ്ങിയ രാഗങ്ങളിൽ വർണങ്ങളും, കീർത്തനങ്ങളും അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശിവഭക്തിയാണദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖ്യ രചനകളിലും വിഷയ മെങ്കിലും മറ്റുദേവന്മാരെ പ്രകീർത്തിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. ദീക്ഷിതരുടേയും, സ്വാതിതിരുനാളിന്റെയും മറ്റും കൃതികളിൽ കണ്ടു വരുന്ന ഗാനാലങ്കാരങ്ങൾ മിക്കതും ഭാഗവതർ സ്വകൃതികളിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗമകം, ചിട്ടസ്വരം, സ്വരസാഹിത്യം, മധ്യകാലം, മോന, പ്രാസം, അന്ത്യപ്രാസം എന്നിങ്ങനെ പലതും അവയിൽ നമുക്ക് ദർശിക്കാം. വർണത്തിന്റെയും, കീർത്തനത്തിന്റെയും മാതൃകകൾ താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

വർണം-നാട്ട-ആദി.

പല്ലവി:

സരസീജനാഭ മാം പാഹി
സകലഭുവന വന്ദ്യ ചരണ,

അനുപല്ലവി:

വരസ്യാനന്ദൂര പുരാധീശ
വ്യാസാദിമുനിവര സന്നുത.

ചരണം:

മാനിത ഗുണാശ്രിത.

കീർത്തനം-കാമാശ്-രൂപകം.

പല്ലവി:

സാംബശിവ കൃപാജലധേ മാം
പാലയ ഭഗവൻ.

അനുപല്ലവി:

സകല സുജ വന്ദിത ചരണ
തുംബുരു നാരദാദിമുനി

തോഷിത നിശ്ശുണഭൂഷിത (സാം)
സ-നി രിസ നിസ നിപ സസമ ദനിസ
പദ മപമ ഗമ ഹരി സസമ ദനിസ
നപദ പസന നിസ സസനി പദനി
സനിദനി പമഗരി സമഗ
ം സമഗമനി ദനിപദനി.

ചരണം:

മന്ദഹാസ മൃദുവദനാ
മഹനീയ ഗുണസദനാ
ഇന്ദ്രാദി പൂജിത
ശുചീന്ദ്ര പുരീശ ഗൗരീശ.

കൊട്ടാരം ഭാഗവതന്മാരിലൊരാളുടെ മകളെ അദ്ദേഹം വിവാഹം കഴിക്കുകയും അതിൽ രണ്ടു പുത്രന്മാരും മൂന്നു പുത്രിമാരും അവിടേക്കു ജനിക്കുകയുണ്ടായി. മകനായ മഹാദേവ ഭാഗവതർ അച്ഛന്റെ പ്രിയ ശിഷ്യനും ഒരു വാഗ്ഗേയകാരനുമായിരുന്നു. പരമേശ്വര ഭാഗവതരുടെ ശിഷ്യഗണങ്ങളിൽ പ്രധാനി കോയമ്പത്തൂർ രാഘവയ്യ ആയിരുന്നു. ഗായകനെന്ന നിലയിൽ പല അത്ഭുത സിദ്ധികളും രാഘവയ്യ പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. "മുല്ലമൂട്ട മാളിക" സ്വാതിതിരുനാളിന്റെ കാലത്ത് കൊട്ടാരം ഗായകർക്ക് താമസിക്കുവാനായി പണികഴിച്ചതാണ്. ഭാഗവതരും സഹഗായകരും എന്നുവേണ്ട അവരുടെ ശിഷ്യഗണങ്ങളും ഈ മാളികയിലാണ് താമസിച്ചിരുന്നതെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് അവർക്ക് മുല്ലമൂട്ടഭാഗവതർമാർ എന്ന് പരമ്പരാഗതമായി ഒരു നാമം സിദ്ധിച്ചുവെന്ന് അഭിപ്രായമുണ്ട്. പ്രസ്തുത നാമത്താലറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ആദ്യത്തെ ഗായകൻ പരമേശ്വര ഭാഗവതരാണെന്ന് തോന്നുന്നു. എന്തുതന്നെയായാലും ഇന്നും ഈ പരമ്പരയിലെ ചില ഗായകർ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ട് എന്നത് ഒരു സത്യമാണ്.

ഒരു കുട്ടി ഭാഗവതരായി കൊട്ടാരം ഗായക സംഘത്തിൽ ചേർന്ന് കാലതാമസംകൂടാതെ അവരിൽ സർവ്വപ്രധാനിയായി ഉയർന്ന്, സ്വാതിതിരുനാൾ കൃതികൾ കേരളത്തിലും, മറ്റു ദക്ഷിണ ഭാരത മേഖലകളിലും പ്രചാരം വരുത്തുന്നതിൽ അഗ്രിമസ്ഥാനം വഹിച്ചും, കർണ്ണാടക സംഗീതം കേരളത്തിന്റെ എല്ലാ കോണുകളിലും പടർന്നു പന്തലിക്കാൻ അശ്രാന്ത പരിശ്രമം ചെയ്തും ജീവിതം നയിച്ച ഭാഗവതർ 79ം വയസ്സിൽ നിര്യാതനായി.

------:ശുഭം:------

Aluva Shivaratri

Binu nair

According to the Puranas, during the great mythical churning of the ocean called Samudra Mathanam, a pot of poison emerged from the ocean. The Devas and the Asuras were terrified as it could destroy the entire world. When they ran to Shiva for help, he in order to protect the world, drank the deadly poison but held it in his throat instead of swallowing it. This turned his throat blue, and since then he came to be known as Nilkantan, the blue-throated one. Shivaratri celebrates this event by which Shiva saved the world

Aluva Shivratri is the main festival of the Aluva Shiva Temple. It is held on the banks of Periyar River, locally known as Aluva Manalpuram, at Aluva. The famed Manalpuram at Aluva, where legends nestle, will be once again dressed up for MahaSivarathri, when thousands will gather to remember their departed, loved ones. The Periyar flows by silently, its bed and banks used for all things right and wrong.

This year, Sivarathri falls on March 5th.

Shivratri is celebrated in such a grand scale in Aluva like that of Ashtami at Vaikom and Pooram at Thrissur. It falls on the full moon in the Malayalam month of Kumbham (February - March) . According to Krishnan Namboodiri of Mullappally Mana, Aluva gets its name from 'Aalavaayan' (someone in whose throat poison is struck, that is Lord Siva).According to the story in 'Alavayapathikam', a collection of ancient Tamil poems, in the 8-9th century AD, non-Brahmins or Boudhikars used to be killed on the shores of Periyar at Aluva during Kumbam at the instance of the priestly class. Their heads used to be chopped off after tridents were inserted on their tongues.As time went by, the children of those killed used to conduct the 'bali karmam' on the same shore to propitiate the souls of those thus killed. Slowly , the 'bali karmam for pithrukkal' at Aluva manalpuram took the form of an important ritual and came to be celebrated as a festival.

Though prominent now, the temple on the shores of Periyar is not something that has been constructed

as per the 'sastras' unlike other temples in and around Aluva There is also a story why this temple has remained incomplete. While'Shivabhoothangal' were constructing this temple, it is said, 'Narasimhaswamy' who was nearby took the shape of a cock and crowed. As they heard the cock crow, the 'bhoothangal' thought their 'yamam' had come to an end and deserted the place. 'Bhoothangal' will never take up a work once abandone.[cited as per the 'sastras']. Another legend has it that Sri Raman, during his search for Sita, performed *tharpana* for Jadayu here.
The age of any temple is determined by the stone carvings in it. But here there are no such structures to determine the age of this temple which has its foundation on the sand. It is a fact that though unfinished in nature, this temple has withstood many a flood and still stands as an enigma to the architects, regarding its foundation and structure

During the festival, nightlong reading of the Puranas and other holy texts are conducted in the temple. The festivities also include various cultural programs such as dances and shows. These are conducted in order to make the people remain awake during night.
Merchants exhibit every kind of merchandise for sale during the festival. In addition to the observance of Shivratri rites, most of the pilgrims offer Vavubali (sacrifice) to their ancestors in the morning succeeding the holy night. People belonging to all classes, castes and creeds assemble for this festival. A fair is also organized for 10-15 days from the Shivratri day.
Some people observe a strict fast on this day. Some devotees do not even take a drop of water and they keep vigil all night..Hymns in praise of Lord Shiva, are sung with great fervour and devotion. People repeat the 'Panchakshara' Mantra, " Om Namah Shivaya" and chanting of "Rudram & Chamakam". He, who utters the names of Shiva during Shivratri, with perfect devotion and concentration, is freed from all sins. He reaches the abode of Shiva and lives there happily. He is liberated from the wheel of births and deaths..

-----Bhadra Krishna Prasad

Temple News from Kerala:
Sree Mahaganapathi Kshethram, Koovappady
NR Pillai Raju

Sree Mahaganapathi Kshethram, Koovappady, Ernakulam, Kerala, is celebrating its annual festival with Punaravarthana Punaprathishta, kumbhabhikshekam, sahasrakalasabhishekam, Bhagavtha Sapthaha Mahayajnjam etc. etc. from Thu. 17th to Mon. 28th April, 2006. A brief details of the programme appended below:

17.4.08 - Vastusanthi; Bhakthigana Sandhya etc.
18.4.08 - Various Poojas including Kalasam sthapikkal, Yagapooja etc.
19.4.08 - Various poojas, Sangitakachery.
20.4.08 - Kalasam ezhunnellippu,Stupi Kumbhabhishekam, Sangita Kachery, Melam.
21.4.08 - Sahasra Kalasabhishekam, Saptaha Yajnjarambham - Yajnjaacharya - Br. Guruvayur Chandrasekharan Ilayath.

Source: Mahaganapathy Trust, Koovappady. Ph: 0484-2640294. 25.2.08.

Monthly Newsletter of Guruvayoor Devotees
March 2008 മീനം 1183

കൃഷ്ണാ ഗുരുവായൂരപ്പാ!

നവനീതം

www.guruvayoor.com/Navaneetham

Image courtesy krishna.com , Swaroop R, Google search results.